

Dubbel Op

Een vrolijke actuele komedie in twee bedrijven

door

RUUD VAN LING

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DUBBEL OP** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RUUD VAN LING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2014 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

Personen:

Irene Soetelieve, een vrouw van begin veertig jaar, zonder beroep.

Monique Soetelieve, is in de twintig, haar dochter, studente.

Els Dorregeest, een vrouw van middelbare leeftijd, oud-onderwijzeres en de gewezen schooljuf van Monique.

Tamara Sandhuys, achterbuurvrouw, een dame met een losse levensstijl, leeftijd onbekend en onherkenbaar, liefst enigszins tijdloos.

Eveline Sandhuys, haar zuster, vergelijkbaar met Tamara,.

Henk Prins, echtgenoot van Irene, (stief)vader van Monique.

Theo de Koning, eveneens echtgenoot van Irene, heeft een dubbele nationaliteit en een vrouw in Duitsland.

Bezetting: 5 vrouwen 2 mannen

Het toneelstuk "Dubbel op" is zeer tekstueel. Het is de regisseur toegestaan vrijelijk in de tekst te schrappen (het rode potlood) zonder dat daar de inhoud van het stuk geweld wordt aangedaan.

Het is niet toegestaan rollen uit het stuk weg te laten of toe te voegen. Ook teksttoevoegingen zijn verboden.

Wendt U zich bij onduidelijkheden en/of onvolkomenheden in het stuk, al dan niet vermeend, ALTIJD tot de oorspronkelijke auteur of diens uitgeverij, Toneeluitgeverij Vink Alkmaar

EERSTE BEDRIJF

Decor/toneelbeeld: een huiskamer met een gedekte (ontbijt) tafel. Opkomst en afgang via de linker en rechter coulissen, links en rechts op de achtergrond een deur die gebruikt gaat worden. Voorts: een dressoir/buffetkast, mogelijk een of twee fauteuils met een laag salontafeltje. Een eettafel met twee of drie stoelen (zet het toneel niet te voll!) Boven het dressoir een schilderij, schets of tekening van een tafereel uit de omgeving van de plaats, waar het stuk deze avond gespeeld gaat worden (dorpsplein, kerk, beeldbepalend gebouw oid). Als het doek open gaat komt Irene Soetelieve van links op uit de coulissen, in nachtgewaad + kamerjas, ze kijkt op haar horloge en schenkt onderwijl thee in.

Irene: *(roepende richting linker deur)* Henk! Schiet op nou! Je mist je aansluiting! *(Tot de zaal)* Hij werkt op een booreiland... Zes weken op, twee weken af... Hij moet z'n helicopter halen, die gaat stipt op tijd van het vliegveld, die wacht niet... Henk! Henk!

(Linker deur opent zich. Henk Prins op, is zich nog aan het kleden. Haastig, licht struikelend. Komt naar de ontbijttafel en drinkt snel een paar slokken thee)

Henk: *(gehaast)* Lieve hemel, ik had helemaal niet in de gaten dat het al zo laat was... Wat wil je, na zo'n nacht...

Irene: *(drukt zich aanminnig tegen Henk aan)* Ik verwen je toch altijd de nacht voordat je weg gaat, schat... *(Licht pruilend)* Ik moet weer zes weken op je wachten! *(Lief)* Heb je er een beetje van genoten?

Henk: *(haar kussend, probeert ondertussen nog een snee brood te verorberen, alles in grote haast)* Je was geweldig, maar dat ben je altijd... Daarom ben ik ook zo dol op je... Maar ik moet nu echt gaan, lieverd, anders mis ik de bus naar het vliegveld... *(Kust haar nog eens extra stevig)* Hou je haaks, lieveling... Over zes weken ben ik er weer... Staat m'n koffer in de gang! *(Irene knikt)* Dan ben ik weg... Dag schat! *(Henk via de linker coulissen gehaast af)*

Irene: *(kijkt hem vertederd na, richt zich dan tot de zaal)* Het is zo'n lieverd... Zo leuk is het niet hoor, zes weken alleen op zo'n booreiland met allemaal kerels... O, ze hebben van alles... Prima eten, televisie, spelletjes, en een voortreffelijk salaris, da's ook wat waard in deze crisistijd, nietwaar... Maar verder is het beulen... *(Lachend)* Tja, en als mijnheer dan thuiskomt... Linea recta naar de slaapkamer, want Henk is een gezonde Hollandse jongen... *(Grijpt een beetje pijnlijk naar haar rug)* Soms heb ik het idee dat het wel een beetje minder gezond mag zijn, want hij is vaak niet te houwen... Onverzadigbaar. Maar ja... Ook wel verschrikkelijk lekker, laat ik eerlijk zijn... Ik spuug

er ook niet in...

(Vanuit de rechter coulissen klinkt een deurbel)

Irene: *(verheugd)* Ha! Daar zal je 'm hebben! *(Irene rechts af via de rechter coulissen. Komt terug gevolgd door Theo de Koning)*

Irene: *(blij en verrast tot Theo, terwijl ze hem knuffelig aanhaalt)* Theo! Wat ben je lekker vroeg! Ik had je pas veel later verwacht!

Theo: *(zet een zware weekendtas op de vloer)* Ja, nu zat alles eens mee... De bus, de trein, alles... Lekker. O, schat, wat heb ik een zin in je...

Irene: *(blij)* Anders ik wel... Ik zat net te eten... Wil je ook wat? Of ga je eerst douchen?

Theo: *(vrolijk)* Me even opfrissen, dat lijkt me wel wat... En gegeten heb ik al in het vliegtuig... Ja, en dan, na het douchen...

Irene: *(zwoel)* Ga dan maar gauw, lekkertje van me... Want ik heb er ook zin in, na al die weken... Laat me niet te lang wachten...

Theo: *(spoedt zich naar de rechter deur)* Ik zal me haasten, *(Theo via de rechter deur af)*

Irene: *(zuchtend tot de zaal)* Hij is vertegenwoordiger... Komt door heel Europa, is weken van huis, maar nu weer heeft-ie een paar weken verlof... Ja, je hebt het er maar druk mee, met twee mannen... *(Fronst haar wenkbrauwen richting zaal)* Hoezo, immoreel... Ik moet toch wel, als vrouw alleen? Als er één wegvalt, heb ik altijd nog de ander, en in deze onzekere tijden kan je niet voorzichtig genoeg zijn... Ik ben ook de jongste niet meer... En later wil ik een goed pensioen. Dat ik mijn huidige levensstandaard kan voortzetten. Luxe, daar houd ik van. En wie doe ik er kwaad mee? In tegendeel, ik maak twee mannen verschrikkelijk gelukkig. Wat? Nee, ze weten het niet van elkaar. Daarvoor zijn ze niet geëmancipeerd genoeg. Hoe zal ik het zeggen... Mannen zijn nog een beetje blijven steken in de vijftiger jaren... Moeder-de-vrouw, monogamie enzo... Moet vooral zo blijven! 't Is wel een hoop georganiseer, maar dat went.

Theo: *(vanachter het decor)* Irene! Ik ben zo ver! Kom, lieve schat van me, ik verlang naar je...

Irene: *(zuchtend tot de zaal)* U hoort het, ik moet weer aan de bak... Ach, ik ben zo terug hoor, zo'n eerste keer met Theo is meestal een heel snel vluggertje... Want hij heeft niet alleen zin, daarna heeft-ie ook trek... Ik zie U zo... *(Irene via de rechter deur af)* Ja lekkertje van me, ik kom eraan...

(Vanuit de linker coulissen Monique Soetelieve op, in gedachten verzonken met oortelefoontjes in en druk bezig op Iphone of tablet. Ze gaat zwijgend aan de eettafel zitten, schenkt zich verstrooid wat thee in en eet iets. Beweegt ritmisch mee met muziek die wij niet

horen. Deze scène iets lang laten duren. Dan komt Irene weer terug op het toneel via de rechter deur. Is wat verhit, en ordent haar kleding. Richt zich in eerste instantie tot de zaal, heeft Monique niet direct in de gaten)

Irene: *(tot de zaal)* Zo! Die stond op ploffen, zeg... Dat belooft wat voor de komende tijd... *(Grijpt naar haar rug)* Het kan wel een beetje minder, anders gaat-ie op rantsoen.. Zoals ik al zei, ik ben de jongste niet meer... *(Ziet Monique, zij schrikt en verstijft)* Wat doe jij thuis?

Monique: *(hoort haar aanvankelijk niet, wiegt mee op de muziek. Irene snelt op haar toe)*

Irene: *(met stemverheffing)* Hallo! Aarde tot Monique! Wat doe jij thuis?!

Monique: *(realiseert zich nu pas dat er tot haar gesproken wordt, reageert wat verward)* Hè, wat... O, dag mam! *(Haalt de oortjes uit haar oren)* Ik ben klaar met m'n semester en ik dacht, ach, paps is er niet, ik ga m'n ouwe moeder een paar dagen gezelschap houden.

Irene: *(slikkend)* Als jij vakantie hebt ga je toch altijd naar je vriend, hoe heet-ie ook weer, Dillon of zo...

Monique: *(Fronsend en bars)* Dillon heb ik de laan uitgeschopt, die hield er twee vriendinnen op na en hij vond het nog gewoon ook!

Irene: *(gespeeld verbaasd)* Dat één je niet!

Monique: *(nijdig)* Ja, waar al die rare denkbeelden toch vandaan komen... Jongens met twee vriendinnen, vrouwen met twee mannen...

Irene: *(gespeeld ongelovig)* Komt dat voor dan?

Monique: *(mopperend)* Rare denkbeelden uit de zeventiger en tachtiger jaren... Compleet met partnerruil enzo... Bah.

Irene: *(gedwee)* Zeg dat wel. Jakkas. Dat zo iets nog bestaat.

Monique: *(kijkt haar moeder vorsend aan)* Maar waarom ben jij nog niet aangekleed? Niks voor jou om zo laat nog in nachtkleding te lopen...

Irene: *(in koortsachtige verwarring)* Eh... Nee, dat komt zo... Eh... ja... Ik was niet zo lekker, gisteren, eigenlijk... Dus ben ik, eh, zijn je vader en ik er vroeg ingedoken, je vader is vanmorgen vertrokken en ik heb net gedouched, zodoende ben ik wat laat... Maar je komst verrast me zeer, eigenlijk komt het mij helemaal niet zo goed uit, kijk, als je vader weg is heb ik het rijk alleen, dan kan ik gaan en staan waar ik wil, dan hoef ik met niemand rekening te houden...

Monique: *(verbaasd maar geruststellend)* O, maar maak je om mij geen zorgen, mam... Ik red me wel... Ik ga wat vriendinnen opzoeken, we gaan dan waarschijnlijk met z'n allen lekker stappen, ik slaap lekker uit en van mij zal je verder geen last hebben... Maar nu wil ik wel eerst even lekker douchen.

Irene: *(als door een wesp gestoken)* Douchen! O nee, dat zal niet gaan! Dat is onmogelijk.

Monique: *(verbluft)* Waarom kan ik niet douchen in mijn eigen, ouderlijk

huis?

Irene: (*nerveus*) Eh... Nee, dat gaat niet. De warmwaterkraan is kapot. En de afvoer werkt niet. De verwarming ook niet.

Monique: (*rustig*) Da's werk voor een loodgieter.

Irene: (*zenuwachtig*) Een loodgieter. O ja, natuurlijk. Dat ik daar niet aan gedacht heb. Ja, die moet komen. Maar jij kunt nu niet in de badkamer. Het is er een bende. Want je vader heeft ook al van alles geprobeerd, maar het lukte hem niet.

Monique: (*lachend*) Nee, paps is een echte roughneck, die is alleen voor het grote ruige werk.

Irene: (*gestrest*) Juist, dus als jij nu even weg zou kunnen gaan, naar een vriendin of zo, nietwaar, dan kan ik hier orde op zaken stellen.

Monique: (*argwanend*) Wil je me weg hebben?

Irene: (*geïrriteerd*) Nee! Ik bedoel... Hè! Al dat onverwachte ook altijd! Daar kan ik niet tegen, daar heb ik nooit tegen gekund, daar word ik bloednerveus van...

Monique: (*berustend*) Ja mam, dat weet ik, en dat is de laatste jaren alleen maar erger geworden, lijkt wel... Ook goed, ik ga wel even naar buurvrouw Els, het is toch vakantie, het is m'n ouwe onderwijzeres en die vind het altijd erg leuk om me te zien... Misschien douche ik wel even bij haar, want zo'n douche is niet zo één, twee, drie gerepareerd als ik hoor wat er allemaal stuk aan is. Ik was er al bang voor toen jullie dit huis huurden... Het is altijd een huis met gebreken geweest... Weet je nog van die achterdeur die nooit op slot kon...

Irene: (*onderbreekt haar gehaast*) Ja, ja, ik weet het, maar een oud huis heeft ook zo z'n charmes... En ga jij nou maar, en doe buurvrouw Els de groeten... Ik kom straks misschien ook wel even om een koppie... Bel ik eerst een loodgieter. (*Monique via de linker coulissen af*)

Irene: (*tot de zaal*) Zo, daar ben ik lekker mee... M'n dochter. Studeert in (*zelf invullen: Maastricht, Leiden, Utrecht, Amsterdam, Groningen, Nijmegen, de universiteit moet zo ver mogelijk verwijderd zijn van de plaats waar het stuk gespeeld wordt*) Ik dacht: lekker ver weg. Ongeruimd staat netjes, ze komt bijna nooit meer thuis. Wat? Nee, ze is niet van Theo. En ook niet van Henk. Ze is van... Mijn God, van wie zou ze kunnen zijn, ik had toen verschillende "lovers", ha ha ha... Gerard? Nee, heeft ze niets van... Bert misschien? Nee, die was donker... Alfred, ja, dat zou kunnen, en da's wel zo veilig, want Alfred kreeg een ski-ongeval en is al jaren dood. Ja, laten we het maar op Alfred houden, leuke knul. Erg onvoorzichtig, dat trok me juist zo in hem aan...

(*Ze wordt onderbroken door Theo, die via de rechter deur opkomt gekleed in kamerjas en zich afdrogend, hij heeft juist gedouched*)

Theo: (*neemt plaats, droogt zich*) Met wie zat jij nou straks te praten?

Irene: (*koortsachtig nadenkend*) O, dat is een heel verhaal... Mijn zogenaamde dochter.

Theo: (*Hoogst verbaasd*) Jouw zogenaamde dochter? Heb jij een dochter dan?

Irene: (*in een mengeling van haast, ongeduld en nervositeit*) Nee, ja, kijk, dat zit zo... Je weet toch dat ik voor jou andere relaties heb gehad?

Theo: (*nuchter*) Spaar me de details.

Irene: Nee, luister. Hij heette Alfred. En hij had een kind. Tenminste, er was een kind bij. Niet zijn kind. De pleegdochter van een overleden nicht van zijn moeder. Heel triest allemaal. Dat kind miste een moeder. En zag mij daarvoor aan.

Theo: (*licht onder de indruk*) Wat een verhaal!

Irene: (*opgelucht omdat Theo in haar opzet trapt*) Juist ja. En zo nu en dan zoekt ze me op. Dat heb ik liever niet, maar dan beschadig ik haar zelfbeeld. Want dat is al ernstig gestoord.

Theo: (*vrolijk*) Niet alleen haar zelfbeeld, zo te horen?

Irene: Ze is nu naar haar oude onderwijzeres, Els Dorregeest. Die woont hiernaast. Ach, dat lieve mens heeft ook wat met dat kind te stellen gehad, dat wil je niet weten! Daar gaat ze nu douchen, want onze douche is stuk.

Theo: (*hoogst verbaasd*) Hoe kom je daar nu bij? (*Wijzend naar de rechter deur*) We hebben er net nog...

Irene: (*iets overspannen*) Ja! Ik bedoel... nee!! Daarom juist! Ik wil niet dat iedereen in mijn badkamer... Enfin, jij was nog bezig, en denk je eens in, zo'n kwetsbaar kind met een halfblote man als jij, samen in één vertrek...

Theo: (*hooghartig*) Ik val niet op kinderen, ik heb jou.

Irene: (*opgelucht zuchtend*) Gelukkig.

Theo: (*nieuwsgierig*) Maar wat is er dan met de badkamer? En moet ik nu haar vader zijn?

Irene: (*geschrokken*) Nee!!! Jij bent de loodgieter! Trouwens, ze heeft al een vader.

Theo: (*begrijpend*) Die Alfred.

Irene: Alfred is dood. Nee, de vader van Monique is natuurlijk gewoon Henk... Eh... Of niet?

Theo: (*kalm*) Wie is Henk?

Irene: (*verbaasd*) De vader van Monique!

Theo: O, was Alfred een broer van Henk?

Irene: (*kort*) Alfred had geen broers, die had alleen een zuster. Maar die ging in een klooster.

Theo: (*begrijpend*) Vanwege die Monique.

Irene: Monique is nooit in een klooster geweest... Die is gewoon thuis geboren, heel gezellig eigenlijk.

Theo: (*knikkend*) Dat weet jij van die Alfred.

Irene: *(slikkend)* Onder andere. Maar speel het spel nu even mee. Doe net alsof jij het doodnormaal vindt dat Monique mijn dochter is, en gedraag jij je als loodgieter. *(Kijkt in de linker coulissen)* Daar zal je haar hebben.

(Monique op van links)

Monique: *(vrolijk verbaasd)* Da's nou toch ook wat! De douche van buurvrouw Juf Els is ook kapoerewiet! Wat een stom toeval... *(Ziet Theo)* Bent U de loodgieter? Was het zo nat in de badkamer? Als U straks klaar bent, wilt U dan even naar hiernaast, naar m'n ouwe juf.... Slaat U twee vliegen in een klap!

Theo: *(overbluft)* Eh... ja, dat doen wij loodgieters wel meer... Even proefdouchen, zo noemen we dat...

Monique: *(gretig)* Dus ik kan weer van de badkamer gebruik maken?

Irene: *(haastig)* Ja, het viel gelukkig erg mee... *(Tot Theo)* En dan kunt U even naar de bureu, om daar de schade te verhelpen.

Theo: *(kijkt naar z'n kleding, hij is nog in kamerjas/badjas)* Naar de bureu? Ik kan toch niet zo bij jouw buurvrouw...

Irene: *(neemt een licht tegenstribbelende Theo bij de arm en leidt hem links het toneel af)* Ja hoor, daar gaat buurvrouw Els echt niet van blozen, die is wel erger dingen gewend ais onderwijzeres van honderden kinderen... Ga nou maar, des te eerder ben je er vanaf. *(Theo links af, sputterend)*

Monique: Dan duik ik nu even onder de douche, want ik voel me een beetje moe en zweterig. *(Monique af door rechter deur)*

Irene: *(half tot de zaal, half tot zichzelf)* Anders ik wel... Ik word hier toch zo moe van... Mensen houden zich niet aan schema's. Mensen houden zich niet aan afspraken. Dan loopt alles in de soep. Maar ik moet me aankleden, er is nog meer te doen vandaag. *(Irene af door linker deur. Zodra deze zich achter haar sluit van rechts op via de coulissen Henk Prins, met koffer, zeer geagiteerd)*

Henk: *(kwaad tot de zaal)* Een staking! Nou vraag ik je! Er wordt niet gevlogen! Kan ik morgen met zo'n klein rotbootje naar het booreiland! Zeggen ze je pas in de bus! Als ik dat geweten had... Had ik me vanmorgen niet zo hoeven haasten... *(Handenwrijvend)* Had ik met die lieve Irene van me nog wel even... Mmmmm!!! Maar dat kan natuurlijk nog altijd, we moeten van de nood maar een deugd maken... *(Ziet de gedekte ontbijttafel)* Ha, nog niet afgeruimd, zie ik... Mooi, ik heb amper ontbeten, ik lust nog wel wat. *(Zet zich en begint te eten, drinkt er thee of sap bij)* Staken... Absurd. In deze tijd... Wees blij dat je werk hebt... Het regent ontslagen en faillissementen... Ah, een eitje, lekker, ja, het is nog warm, dat lust ik ook wel... Pom pom pom... Breek de dag, tik een eitje... Waar zou Irene zijn? Zeker nog in de badkamer... Straks eens even kijken... Eerst eten, lekker... Ik

ben uitgehongerd en dorst heb ik ook...

(Irene op, keurig aangekleed dit keer, via de linker deur. Ziet Henk. Schrikt zich een ongeluk)

Irene: *(vol schrik)* Hieieieie!!!

Henk: *(dooretend)* Ja, ik schrok me ook een ongeluk, daarnet in de bus... Dat die stoethaspels je nu niet even bellen voor je vertrekt voor Jan Doedel...

Irene: *(hijgend, grijpt naar haar hartstreek, slikkend, ogen wijd open gesperd, tot Henk)* Wat doe jij hier?

Henk: *(onverstoorbaar)* Dat zeg ik, een staking! Er wordt niet gevlogen vandaag, ze willen een betere cao of zoiets, weet ik veel... Morgen met de boot vanaf IJmuiden, afvaart om negen uur 's morgens, nou, dan kunnen we nog een lekker nachtje hebben samen, schatje van me!

Irene: *(flabbergasted, hijgend en slikkend)* Dat kan ik er nog net bij hebben!!!

Henk: *(overziet de ontbijttafel)* Is er nog thee?

Irene: *(in beginnende boosheid)* Dit is toch geen manier!

Henk: *(rustig)* Ja, dat vind ik ook, maar je doet er verder niet veel aan... Ach, het gebeurt niet dagelijks, moet je maar denken... Wij zijn nog fijn een. dagje samen, en wat we 's nachts doen, kunnen we natuurlijk ook 's middags doen. Wij vermaken ons wel, honnepon.

Irene: *(koortsachtig)* O nee, geen denken aan. Dat kan helemaal, niet. Niet nu. Niet vanmiddag. Je bent over zes weken weer aan de beurt. En vanmiddag... eh... vanmiddag kan al helemaal niet. Ik ga de stad in. We hebben, afgesproken, Monique, buurvrouw Els en ik. We gaan shoppen.

Henk: *(rustig)* O, ga gerust. Ik blijf wel lekker thuis. Doen we het vanavond... En is Monique overgekomen? Leuk, zie ik m'n dochter ook weer eens een keer... Waar is ze?

Irene: *(nadenkend)* Ik geloof... in de badkamer... Ze wilde douchen.

Henk: Dan is die het eerste uur wel zoet... Jonge meiden staan zeer lang onder de douche, da's algemeen bekend...

Irene: *(denkt koortsachtig en gejaagd na, tot zichzelf en gedeeltelijk tot het publiek)* Henk thuis. Waar is Theo? Die speelt loodgieter bij buurvrouw Els. Theo komt straks weer terug. Kan niet, hij moet bij buurvrouw Els blijven. Henk moet weg, uit het gezicht. En Monique zo snel mogelijk naar de universiteit. En daarna ik naar een rusthuis. Of zo iets, hier word ik gek van.

Henk: *(kauwend)* Zo, daar was ik toch wel eventjes aan toe, een stevig ontbijt. *(Lachend tot Irene)* Want al jou lichamelijke verlangens moeten wel gevoed worden, schat! Ik moet in een puike conditie zijn! Maar dat zal ik je vanavond en vannacht wel weer bewijzen. *(staat*

op en loopt naar de linker deur) Ik ga me even omkleden...
(*Samenzweerderig tot Irene*) Je kunt natuurlijk ook even meelopen...
Nemen we alvast een voorproefje..

Irene: (*nerveus en geërgerd*) Doe niet zo oversekst. Alsof dat het enige is in een relatie.

Henk: (*luchtig*) Ik vind het nu eenmaal lekker. Als ze morgen komen met iets dat nog prettiger is, blijf ik dit er toch bijdoen. (*Henk af door linkerdeur. Meteen hierna op van links via de coulissen buurvrouw Els Dorregeest, stikkend van het lachen*)

Els: (*proestend*) O, ha ha ha, ik lach me een ongeluk... Ja, de deur was los, dus ik denk, ik loop maar even door... Enig zeg, een loodgieter in een ochtendjas... Een loodgieter! Om je te bescheuren!
(*Vertrouwelijk tot Irene*) Zeg eens, waar heb je dat lekkertje vandaan?

Irene: (*verward en geïrriteerd*) Wat nou weer!

Els: (*vertrouwelijk en samenzweerderig*) O, jij ondeugd... Ik heb jou al een tijdje door... Jij doet dubbel op!

Irene: (*ongelovig*) Ik doe wat?

Els: (*beslist*) Ik had het al langer in de gaten... Dan weer de één, dan weer de ander... En je doet het verbazend slim, dat moet ik toegeven... Zo deed ik het vroeger ook.

Irene: (*ogen wijd open gesperd, in stikkende verbazing*) Pardon?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto